usnesení kárné rady, že je tu příčina, obviněného kárně vyšetřovati, a že proti takovému usnesení kárné rady není podle druhé věty druhého odstavce § 29 kár. stat. žádného opravného prostředku.

Odvolání vytýká kusost řízení, neuvádí však, které průvody měly býti provedeny a ani v tomto stadiu nenabízí důkazy k objasnění věci. Vývody odvolání spadají v rámec nesprávného právního posouzení věci, nejsou však důvodny.

Podle resoluce valné hromady moravské advokátní komory z 13. prosince 1924 je zejména nepřípustnou, se ctí a vážností stavu se nesrovnávající reklamou, když advokát veřejnými vyhláškami nebo cirkuláři . . . širší veřejnost na sebe upozorňuje. Podle druhého odstavce téže resoluce je inserování a rozesílání cirkulářů jednou povoleno toliko v případech otevření kanceláře a změny sídla kanceláře. V souzeném případě šlo o změnu sídla kanceláře a obviněný směl tuto změnu oznámiti rozesláním tiskopisů a nebyl by se dopustil žádného kárného přečinu, kdyby se byl v rozeslaných tiskopisech prostě obmezil na skutečnost změny sídla své kanceláře. Obviněný se však na tuto skutečnost neobmezil, nýbrž použil jí k nedovolené reklamě, zdůrazniv v rozeslaných tiskopisech svoje členství v moravskoslezském zemském zastupitelstvu a svoji hodnost jako starosty města N. a připojiv k oznámení o přesídlení své advokátní kanceláře do B. prosbu o další přízeň. Připojením těchto dodatků byl v očích těch, do jejichž rukou se dostalo oznámení o změně sídla advokátní kanceláře obviněného, nutně vyvolán dojem, že obviněný k udržení své dosavadní klientely, pokud se týče k jejímu rozšíření používá nepřístojné reklamy, když se odvolává na členství v uvedeném zastupitelstvu a na hodnost starosty a prosí klienty o další přízeň. Uplatňuje-li odvolání, že obviněný jako volený funkcionář byl netoliko oprávněn, nýbrž i povinen oznámiti voličstvu přesídlení z venkova do určitého města a vzdání se starostenského úřadu, stačí mu na to odvětiti, že oznámení takové by samo o sobě nebylo závadné, závadným s hlediska inkriminovaného kárného přečinu se stalo však tím, že obviněný je spojil s oznámením o změně sídla své kanceláře zjevně k účelům reklamy, aby udržel, pokud se týče rozšířil svou klientelu, kterou prosí o další přízeň, čemuž je rozuměti jen tak, že prosí osoby, jimž inkriminované oznámení poslal, aby ho i v novém působišti vyhledávaly jako svého právního zástupce. To se nesrovnává se ctí a vážností stavu advokátského a kárná rada právně nepochybila, když čin obviněného posoudila jako kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu. Bylo proto odvolání obviněného z výroku o vině jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 362 dis.

Pro obnovu kárného řízení v neprospěch odsouzeného nepřicházejí s hlediska §§ 355, čís. 2, 356 tr. ř. v počet skutečnosti, jež se vůbec nedotýkají skutku samého v okruhu okolností rozhodných pro právní kvalifikaci a podřadění činu (zejména skutečnosti nastalé po činu).

Ustanovení trestního řádu o přípustnosti obnovy nelze vykládati extensivně.

(Rozh. ze dne 21. května 1938, Ds I 19/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie slyšev generálního prokurátora zamítl v neveřejném zasedání stížnost návladního komory do usnesení kárné rady ze dne 24. ledna 1938, jímž byl zamítnut návrh návladního komory na obnovu kárného řízení proti Dr. A., advokátu v P.

Důvody:

Nálezem kárné rady z 19. března 1936 byl Dr. A., tehdy kandidát advokacie v P., zproštěn kárného přečinu, jehož se prý dopustil tím, že se na veřejné schůzi vyslovil urážlivě o presidentu republiky.

Odvolání návladního komory z tohoto nálezu bylo rozhodnutím nejvyššího soudu jako kárného soudu odvolacího pro advokáty a kandidáty advokacie ze dne 31. května 1937 vyhověno a Dr. A., uvedený i v tomto rozhodnutí jako kandidát advokacie v P., byl uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu a podle § 12, písm. c) kár. stat. odsouzen k prodloužení praxe o půl roku a mimo to k náhradě nákladů na kárné řízení v první a druhé stolici.

Když pak kárná rada předložila spisy nejvyššímu soudu znovu s poukazem na to, že Dr. A. jest již od 7. září 1936 zapsán v listině advokátů, vrátil nejvyšší soud spisy kárné radě dne 20. září 1937 s doložením, že se tím stal výrok rozhodnutí nejvyššího soudu jako soudu odvolacího v příčině trestu nevykonatelným. Při tom bylo poznamenáno, že okolnost, že Dr. A. jest již zapsán v listině advokátů, nebyla senátu nejvyššího soudu známa ani ze spisů ani jiným způsobem a že k dodatečné změně rozhodnutí neposkytuje zákon možnosti.

Dne 5. listopadu 1937 navrhl návladní komory obnovu kárného řízení podle § 59 kárn. stat., pokud jde o vyměření trestu uvedeným rozhodnutím nejvyššího soudu uloženého, a navrhl zejména, aby bylo rozhodnutí nejvyššího soudu ve výroku o trestu zrušeno a aby byl Dr. A. podle § 12, písm. b) kárn. stat. odsouzen k trestu peněžitému ve výši 1.500 Kč. Návrh ten byl opřen o úvahu, že k uložení nyní nevykonatelného trestu prodloužení koncipientské prakse došlo jen tím, že zatím nastala nová, nejvyššímu soudu při jeho rozhodování neznámá skutečnost zápisu Dr. A. do seznamu advokátů.

Návrh na obnovu byl kárnou radou právem zamítnut a neobstojí stížnost návladního komory do tohoto zamítavého usnesení.

Podle § 59 kárn. stat. platí v příčině obnovy kárného řízení obdobně ustanovení trestního řádu. Při tom nutno si uvědomiti, že obnova trestního řízení jest opravným prostředkem mimořádným, jenž může proti soudním rozhodnutím, jimiž se končí trestní řízení, býti podán jen za

zcela u r č i t ý c h předpokladů, nepřipouštějících napadení řádnými prostředky opravnými (Lohsing, Oesterreichisches Strafprozessrecht 1932, str. 517). Jde tu o průlom do základní a důležité zásady pravoplatnosti soudních rozhodnutí a nelze proto příslušná ustanovení trestního řádu o přípustnosti obnovy vykládati extensivně (srov. Storch, Řízení trestní rakouské, II, str. 555 a 564, pozn. 5).

Hledě k § 59 kárn. stat. o analogii předpisů trestního řádu, opírá návladní komory názor, že v souzeném případě jest obnova kárného řízení v neprospěch odsouzeného přípustná, o ustanovení § 355, čís. 2 a § 356 tr. ř. Z těchto ustanovení upravuje § 355 tr. ř. společné předpoklady pro jakoukoliv obnovu směřující v neprospěch obžalovaného proti pravoplatnému rozsudku, kdežto § 356 ustanovuje nad to zvláštní předpoklady pro takovou obnovu proti pravoplatnému rozsudku o d s u z u j í c í m u, a to v tom směru, že se vyžaduje určitého značnějšího rozpětí mezi tresty, jež zákon stanoví jednak na trestný čin rozsudkem předpokládaný, jednak na trestný čin, jímž obžalovaný podle názoru žalobcova v návrhu na obnovu projeveného měl býti uznán vinným. Netřeba se vůbec zabývati otázkou, zda a do jaké míry byla by analogie mezi různými tresty kárného statutu a tresty v § 356 tr. ř. zmíněnými možná, pokud se týče, zda a do jaké míry § 356 tr. ř. vůbec připouští obdobné užití v kárném řízení, kdyžtě výběr trestů stanovených v § 12 kárn. stát. — až na výjimky uvedené v § 13 — není závislý na určitých skutkových podstatách kárných činů; jisto je, že se tu již nedostává předpokladu podle § 355, čís. 2 tr. ř., jehož se návladní komory dovolává neprávem. Jak již uvedeno, spatřuje návrh na obnovu a nyní stížnost návladního komory novou skutečnost ve smyslu uvedeného ustanovení v dodatečném zápisu Dr. A. do seznamu advokátů. Leč musilo by jíti o takovou skutečnost, jež se buď sama o sobě nebo ve spojení s důkazy dříve vyhledanými hodí k u s v ě d č e n í obžalovaného (obviněného), tedy o skutečnost, jež přímo či nepřímo souvisí s činem, o nějž jde, pokud se týče s okolnostmi, za nichž byl spáchán. Při obnově, jíž se žalobce domáhá proti odsuzujícímu nálezu v neprospěch obviněného — jako v souzeném případě —, musí tedy nová skutečnost býti způsobilá, aby odůvodnila stanovisko, že skutek odsouzeného spadá pod přísnější trestní ustanovení, než pod které byl podřaděn rozsudkem. Musí tedy býti dokázáno, že souhrn skutkových okolností v úvahu přicházejících pro právní subsumpci činu byl jiný, než jaký předpokládal pravoplatný rozsudek. Jen za tohoto předpokladu lze obnovou v neprospěch obžalovaného docíliti, aby byl jeho čin podřaděn pod jiné trestní ustanovení, než jak se stalo rozsudkem. Naproti tomu nepřicházejí s hlediska ustanovení § 355, čís. 2 a § 356 tr. ř. v úvahu skutečnosti, které se vůbec nedotýkají skutku samého v okruhu okolností směrodatných pro jeho právní kvalifikaci a subsumpci. To platí najmě o skutečnostech, jež nastaly po činu, a nejsou s okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, v žádné souvislosti, jak je tomu v souzeném případě, kde se nová skutečnost spatřuje v tom, že dávno po činu nastala změna ve

stavu obviněného, a kde se ani netvrdí, že okolnosti činu, o nějž jde, byly v nějakém směru, třebas ve směru osobním, odchylné od skutkového stavu nálezem zjištěného. Že v takovém případě nejde o skutečnost způsobilou, aby odůvodnila usvědčení obviněného ve směru odchylném od pravoplatného nálezu, je nasnadě.

Pokud se stížnost návladního komory domáhá extensivního výkladu ustanovení o obnově, bylo již nahoře uvedeno, že tomu brání výjimečná povaha instituce obnovy. Nebylo proto lze stížnosti vyhověti.

Čís. 363 dis.

K rozsahu pojmu »zastoupení strany« podle § 9 adv. ř.

Advokát smí upozorniti ministerstvo spravedlnosti na skutečné nebo domnělé nepřístojnosti při konání spravedlnosti, nesmí však zahrocenou formou a sesměšňujícím způsobem upozornění zlehčovati rozhodnutí, úřady nebo zákony. Taková forma kritiky nemůže býti ospravedlněna ani poukazem na přípustnost satiry.

(Rozh. ze dne 21. května 1938, Ds I 25/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie, slyšev generálního prokurátora, vyhověl stížnosti návladního komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž bylo vysloveno, že není příčiny ke kárnému stíhání Dr. A., advokáta v P., změnil napadené usnesení a vyslovil, že je příčina k jeho kárnému stíhání pro přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

O Dr. A. vyšlo najevo, že ve svém podání na ministerstvo spravedlnosti ze dne 10. dubna 1937 použil způsobu psaní, jejž nutno označiti za nevěcný a advokátního stavu nedůstojný. Přicházejí tu zejména v úvahu místa »jaký to pokrok dvacátého století«, »odstřihnutím 43 mm širokého pruhu papíru by se zajisté nebylo zvrhlo staleté plémě úředního bělouše« a »aby i občan laik byl přesvědčen, že vůdčí myšlenkou zákonů může býti i zdravý lidský rozum«.

Neprávem má napadené usnesení za to, že pro souzený případ platí ustanovení § 9 adv. řádu, neboť ustanovení to předpokládá jednání advokátovo při zastoupení strany, kdežto Dr. A. podání, o něž jde, učinil po zamítnutí knihovní žádosti za tím účelem, aby byl všem soudům dán pokyn co do postupu při žádostech psaných na nenormalisovaném papíře. I když se pojem zastoupení vykládá v širším slova smyslu, totiž tak, že zahrnuje v sobě nejen činnost, jíž koná advokát jako zmocněnec klienta, nýbrž i t. zv. konsiliární praksi, při níž se třetí osoba jen domáhá jeho rady (Lohsing, Oesterr. Anwaltsrecht, str. 82),